

fjøre for Dem, mine Herrer! Den er, om De vil, af poliitiſt Natur, men det er dog, ikke af den høiere Poliitiſt. Det er mere en almen menneſkelig Betragtning, ſom jeg vil tillade mig at henſtille til det ærede Thing, fordi jeg veed, at dette Things Medlemmer, hvor forſkjellige vore Anſuelſer end kunne være, baade med Henſyn til den indre og den ydre Poliitiſt, dog Alleſammen ere enige i det Hviſt, at vi gjerne vilde virke hen til at udbrede en rigtig god Forſtaaelse og et rigtig ſmukt Forhold mellem de beſlagtede Folk, ſom bo Øſt og Nord for os. Dette kom ogſaa meget ſtærkt frem fra den ærede Ordſpører, ſom i denne Sag tog et ſaa ſtærkt Henſyn til Normændene og fraraabede det ærede Thing, at gjøre Noget, ſom maatte kunde blive mindre venſtabeligt opfattet i Norge. Jeg deler ganſke den ærede Ordſpørens Betragtning i denne Henſeende; vi hør paa ingen Maade gjøre noget Saadant. Thi, uagtet jeg ikke vil negte, at der er Noget ved det norſke Storthings Optraeden ved denne Leilighed, ſom kunde vække nogen Miſſtemning, ſaa hør vi dog ikke gjøre Gjengæld. Men, mine Herrer, vi hør dog ſe, at gjøre os lidt nærmere bekendt med, hvad det egentlig er det norſke Storthing har villet, og det behøve vi ikke at giſne os til, thi der foreligger jo en Betænkning fra Udvalget deroppe angaaende Myntkonventionen, af hvilken man ikke alene ſer, hvad Udvalgets Mæltal, der ſit Mindretallet i Storthinget, men ogſaa hvad Mindretallet, der ſit Mæltallet for ſig, har villet. Dette Mindretalønſter, at man ſkal komme til Konvention og Overenſtomſt, men det har viſte Betænkneligheder for Diebliffet. Dels er det ikke bleven alle Medlemmer af Storthinget fuldkommen klart, om der ikke indeholdes nogen Banſſelighed derfor i den norſke Grundlov. Det ſynes ganſke viſt ikke, ſom om de Betænkneligheder, der have fremſtillet ſig for Nogle, ere af overveiende Betydning for de Fleſte; men der er dog Enſelte, ſom ikke ere komne til nogen ſikker Erkjenndelse i denne Henſeende. Dels er der en anden Banſſelighed, idet man i Norge frygter for, at det ikke vil være muligt at faae udmyntet af den Mynt, ſom de ſulle bruge, ſaaledes at Konventionens Tidſfrifter ikke overſkrides. De have nemlig ikke været ſaa forſynlige ſom vi, at indrette en Mynt fra Ny netop i denne Tid, hvilket vi have gjort, netop fordi vi lidt tidligere have haft Forventning om, at Forandringen ſnart vilde komme. Derfor vilde de have ſtørre Banſſelighed end vi, ved at faae Alt det udpræget, ſom ſkal udpræges; men naar først denne Banſſelighed er fjernet for dem, vilde de være meget glade ved at kunne ſlutte ſig ſammen til den Konvention, ſom vi maatte blive enige om med Sverig; og for dette finder jeg et yderligere Beviſ netop i det, ſom den ærede Ordſpører nylig anførte efter „Uſtenbladet“. Derſom dette forholdes ſig rigtig, hvad jeg ikke kan indestaa for, ſaa er det ydermere et Tegn paa det, ſom man ventet, og ogſaa paa det,

ſom manønſker. Jeg har ikke nogen perſonlig Forbindelse deroppe, men jeg tror heller ikke, den ærede Ordſpører har det; jeg har henvendt mig til de Mænd her i Thinget, ſom jeg troede ſnareſt kunde ventes at ſtaa i Forhold til Normændene og har ſpurgt, om de have hørt, at diſſe have udtalt et ſaadant Onſke, men de have ikke vidſt noget derom. Der er alſaa ikke mindſte Grund til at antage, at Normændene ſkuldeønſke Noget hellere, end at vi nu forløbige ſlutte os til Sverſkerne og holde dem det qaebent ſenere, at tiltræde, naar de ville. Men hvorledes ſtaa vi nu overfor Sverſkerne, ſom vi jo ſaa gjerne vilde ſtaa os rigtig godt med og handle broderligt imod? Hjør opfordrede vi Sverſkerne til at overveie i Forbindelse med Normændene og os, hvad vi helſt ſkulde gjøre i Anledning af Nødvendigheden af at gaa over til en anden Myntſod. Det var den Gang ikke ſaa klart for den ſvenſke Regjering, ſom det var for den Danſke, at det var nødvendigt i den Henſeende at træffe nogen Aftale; men man gif ind paa en Prøvelſe deraf, og Reſultatet blev jo, at man ſandt, at man kunde gaa ind paa den Tanke, der her foreligger. Derpaa blev der ſluttet en Overenſtomſt, ſom alſaa var af den Beſtaffenhed, at enhver af diſſe Stater paatog ſig viſte Offre for at opnaae dette Gode, og efterat nu Sagen er ſaldt bort i Norge, komme Sverſkerne til os og ſige: her er nu dette, ſom vi efter Oders Opfordring iſſor have vedtaget, vi ſkjønne nu, at det for os er af meget ſtor Bigtighed, at ſholde faſt og ſlutte Oder ſammen med os for at ſtaffe i det Mindſte de Goder frem, ſom vi kunne opnaae ved at ſlutte Overenſtomſt med Oder, ſtd nu ikke den Gaand fra Oder, ſom vi her række. Ja, mine Herrer, jeg ſiger, at det forekommer mig, at det ikke vilde være ſmukt af os, om vi, efterat vi ſelv have erkjendt, at denne Overenſtomſt vilde være et meget ſtor og betydeligt Gode for Nationen, nu paa Grund af, at dette Gode er blevet noget formindſket derved, at Norge ikke ſtaaer er traadt til, vilde viſe fra os en ſaadn Opfordring, der var kommen til os fra den ſvenſke Regjering, og den ſvenſke Rigsdag. Jeg vil derfor tillade mig paa det Bedſte at anbefale Mæltallets Forſlag i denne Sag.

Bojſen. Ved denne Sags iſte Behandling her i Thinget tillod jeg mig at tage Ordet for at fremſette de Betænkneligheder, ſom jeg for mit Bedkommende havde, og ſom jeg ogſaa tror, at flere havde ved at gaa ind paa en Myntforandring, ſom den Myntkonventionen gif ud paa. Diſſe Betænkneligheder vare vel ikke af den Art, at jeg, ſom Sagen den Gang forelaa, troede at kunne eller burde faſtholde dem, naar de bleve veiede lige overfor det Henſyn, ſom var at tage til de to andre Lande i Norden. Det var alſaa under under Forbehold af Uſlutning fra Norge og Sverig, at jeg ogſaa troede at kunne og maatte